

a nie uratowane ładunki uważa się za całkowicie stracone, a ubezpieczeni mogą domagać się od ubezpieczyciela odszkodowania za stratę całkowitą bez zgłaszania abandonu.

Art. 295. § 1. Ubezpieczający obowiązany jest przy zgłoszeniu abandonu zawiadomić ubezpieczyciela o ciężących na przedmiocie ubezpieczenia prawach rzeczowych oraz o odnoszących się do niego innych ubezpieczeniach, a także o wszelkich znanych mu ograniczeniach w rozporządzaniu przedmiotem ubezpieczenia.

§ 2. Ubezpieczyciel może uzależnić przyjęcie abandonu od dostarczenia mu danych dotyczących okoliczności wymienionych w § 1.

Art. 296. § 1. Ubezpieczyciel może odmówić przyjęcia abandonu, jeżeli zgłoszenie abandonu nie odpowiada wymaganiom określonym w artykułach poprzedzających.

§ 2. Ubezpieczyciel nie może odmówić przyjęcia abandonu po upływie trzydziestu dni od otrzymania zgłoszenia abandonu.

Art. 297. § 1. Prawa do przedmiotu ubezpieczenia przechodzą na ubezpieczyciela z chwilą złożenia przez niego oświadczenia, że przyjmuje abandon.

§ 2. Jeżeli ubezpieczyciel w terminie określonym w art. 296 § 2 nie złoży oświadczenia, czy przyjmuje abandon, prawa do przedmiotu ubezpieczenia przechodzą na niego z upływem tego terminu.

Art. 298. Ubezpieczający, którego zgłoszenie abandonu nie odpowiada wymaganiom określonym w artykułach poprzedzających, zachowuje prawo do odszkodowania ubezpieczeniowego po udowodnieniu szkód rzeczywiście poniesionych.

Rozdział 4.

Platność odszkodowania ubezpieczeniowego.

Art. 299. § 1. W razie zajścia szkody objętej ubezpieczeniem ubezpieczyciel może żądać od ubezpieczającego udzielenia mu wszelkich wiadomości oraz przedstawienia doku-

mentów i innych dowodów niezbędnych do ustalenia ekoliczności wypadku, szkody i jej rozmiarów.

§ 2. Ubezpieczyciel może uzależnić wypłatę odszkodowania ubezpieczeniowego od zwrotu polisy, chyba że polisa była imienna.

Art. 300. § 1. Z chwilą zapłaty odszkodowania ubezpieczeniowego przechodzą na ubezpieczyciela — do wysokości zapłaconej przez niego sumy — wszelkie prawa przysługujące ubezpieczającemu do osób trzecich z tytułu wyrządzenia szkód, za które wypłacono odszkodowanie ubezpieczeniowe.

§ 2. Ubezpieczający obowiązany jest dostarczyć ubezpieczycielowi wszelkie wiadomości i dokumenty oraz dokonać czynności niezbędnych dla skutecznego dochodzenia praw przez ubezpieczyciela.

§ 3. Zrzeczenie się przez ubezpieczającego bez zgody ubezpieczyciela praw przysługujących mu do osób trzecich z tytułu poniesionych szkód zwalnia ubezpieczyciela w odpowiednim stosunku od obowiązku zapłaty odszkodowania ubezpieczeniowego.

Art. 301. Z zastrzeżeniem wyjątku przewidzianego w art. 292 § 4 ubezpieczyciel, który zapłacił odszkodowanie ubezpieczeniowe za stratę całkowitą w wysokości pełnej sumy ubezpieczenia, może żądać od ubezpieczającego przeniesienia na niego wszelkich praw do przedmiotu ubezpieczenia; jeżeli jednak suma ubezpieczenia była niższa od wartości ubezpieczenia, ubezpieczyciel może żądać przeniesienia praw tylko w odpowiednim stosunku.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

319

USTAWA

z dnia 1 grudnia 1961 r.

Przepisy wprowadzające kodeks morski.

Art. I.

Kodeks morski wchodzi w życie po upływie sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia.

Art. II.

§ 1. Tracą moc dotychczasowe przepisy dotyczące przedmiotów unormowanych w kodeksie morskim.

§ 2. W szczególności tracą moc:

- 1) przepisy zawarte w księdze IV kodeksu handlowego z dnia 10 maja 1897 r. (Dz. U. Rzeszy str. 219), przepisy § 93 do § 104 tegoż kodeksu oraz art. 6 i 7 ustawy wprowadzającej kodeks handlowy (Dz. U. Rzeszy str. 437),
- 2) przepisy §§ 1259 do 1272 kodeksu cywilnego z 1896 r.,
- 3) ustawa z dnia 17 maja 1874 r. o rozbitkach morskich (Dz. U. Rzeszy str. 75),

- 4) ustawa z dnia 5 lutego 1906 r. o drogach morskich (Dz. U. Rzeszy str. 120).

Art. III.

Uchyła się:

- 1) ustawę z dnia 28 maja 1920 r. o polskich statkach handlowych morskich (Dz. U. z 1920 r. Nr 47, poz. 285, z 1928 r. Nr 29, poz. 269, z 1932 r. Nr 32, poz. 334, z 1934 r. Nr 110, poz. 976, z 1947 r. Nr 60, poz. 331 i z 1950 r. Nr 20, poz. 171),
- 2) przepisy z dnia 17 maja 1927 r. o pomiarze morskich statków handlowych (Dz. U. z 1927 r. Nr 47, poz. 422 i z 1950 r. Nr 20, poz. 171),
- 3) przepisy z dnia 24 listopada 1930 r. o bezpieczeństwie statków morskich (Dz. U. z 1938 r. Nr 46, poz. 376),
- 4) dekret z dnia 25 czerwca 1946 r. o zbywaniu statków morskich na rzecz cudzoziemców (Dz. U. Nr 32, poz. 204).

Art. IV.

W sprawach, dla których kodeks morski przewiduje wydanie przepisów wykonawczych, obowiązują dotychczasowe przepisy do czasu zastąpienia ich odpowiednimi przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie przepisów kodeksu morskiego.

Art. V.

W przepisach wprowadzających kodeks handlowy skreślono w art. VI wyrazy „1) żegluga morskiej”.

Art. VI.

W kodeksie postępowania cywilnego dodaje się po art. 770 nowy art. 770¹ w brzmieniu następującym:

„Art. 770¹. W podziale sumy uzyskanej przez egzekucję ze statku morskiego zaspokojone będą roszczenia uprzywilejowane z pierwszeństwem przed wszelkimi innymi roszczeniami i w kolejności przewidzianej w przepisach kodeksu morskiego bez względu na to, czy egzekucja ze statku odbywa się według przepisów o egzekucji z nieruchomości, czy też z ruchomości.”

Art. VII.

Do stosunków prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie kodeksu morskiego stosuje się prawo dotychczasowe.

Art. VIII.

§ 1. Przepisy kodeksu morskiego o przedawnieniu stosuje się także do roszczeń, które powstały przed dniem wejścia w życie kodeksu morskiego, a w dniu tym jeszcze nie przedawniły się według dotychczasowych przepisów.

§ 2. Bieg przedawnienia, którego termin jest według kodeksu morskiego krótszy niż według dotychczasowego prawa, liczy się od dnia wejścia w życie kodeksu morskiego; jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed tym dniem zakończyłoby się wcześniej według prawa dotychczasowego, przedawnienie następuje z tym wcześniejszym terminem.

§ 3. Przepisy § 1 i § 2 stosuje się odpowiednio do terminów nie będących terminami przedawnienia, jeżeli kodeks morski łączy z ich upływem skutki prawne.

Art. IX.

Przepisy wprowadzające kodeks morski wchodzi w życie z dniem wejścia w życie kodeksu morskiego.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

320

USTAWA

z dnia 1 grudnia 1961 r.

o izbach morskich.

DZIAŁ I

Właściwość i ustrój izb morskich.

Rozdział I.

Właściwość izb morskich.

Art. 1. 1. Do właściwości izb morskich należą:

- 1) orzekanie w sprawach z wypadków morskich,
- 2) rozpoznawanie innych spraw przekazanych izbom morskim odrębnymi przepisami.

2. Wypadkami morskimi w rozumieniu niniejszej ustawy są wypadki, które powodują lub którym ulegają statki na morzu bądź na wodach z morzem połączonych, a uczęszczanych przez statki morskie, oraz wypadki, wskutek których nastąpiło w związku z pracą na statku lub działaniem jego urządzeń ciężkie uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć człowieka.

Art. 2. 1. Izby morskie rozpoznają wypadki morskie:

- 1) statków polskich,
- 2) statków obcych, jeżeli wypadek nastąpił na polskich morskich wodach wewnętrznych lub polskim morzu terytorialnym albo jeżeli z wnioskiem o wszczęcie postępowania wystąpił armator lub kapitan statku obcego.

2. Sprawy wypadków morskich, w których uczestniczyły jednostki pływające Marynarki Wojennej lub Wojsk Ochrony Pogranicza, izby morskie rozpoznają, w odniesieniu do tych jednostek, za zgodą Dowództwa Marynarki Wojennej lub Wojsk Ochrony Pogranicza.

Art. 3. Sprawy należące do właściwości izb morskich rozpoznają:

- 1) w pierwszej instancji — Izba Morska w Gdańsku i Izba Morska w Szczecinie,
- 2) w drugiej instancji — Odwoławcza Izba Morska.

Art. 4. 1. Właściwość Izby Morskiej w Gdańsku obejmuje obszar województw gdańskiego i olsztyńskiego.

2. Właściwość Izby Morskiej w Szczecinie obejmuje obszar województw szczecińskiego i koszalińskiego.

Art. 5. 1. Do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji miejscowo właściwa jest izba morska, w której okręgu:

- 1) znalazł się statek lub jego załoga po wypadku,
 - 2) znajduje się miejsce wypadku,
 - 3) leży port macierzysty statku
- w zależności od tego, w której izbie najpierw wszczęto postępowanie.

2. Izba morska może orzec o swojej niewłaściwości miejscowej tylko do czasu rozpoczęcia postępowania dowodowego w pierwszej instancji.